

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **RNDr. Z. Š.**

proti
žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Pardubicích, IČ 46494804,**
Čechovo nábřeží 1791, 530 86 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Pardubicích ze dne 13. 6. 2024, č. j. ZKI PA-O-017/00592/2024-03,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, Katastrálního pracoviště Pardubice, ze dne 26. 3. 2024, č. j. OR-17/2024-606-11, jímž bylo v řízení o návrhu na opravu chyb v katastrálním operátu podle ust. § 8 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (dále jen „katastrální zákon“) rozhodnuto o návrhu na opravu chyby v katastrálním operátu obnovením zápisu

zástavního práva za pohledávkou sumy 15 000 Kč, 4,5% úroky a 5% úroky z prodlení a vedlejšími závazky do výše 3 000 Kč k pozemkové parcele p. č. X v k. ú. X, respektive k parcelám z původní pozemkové parcely p. č. Y vzniknuvších v evidenci KN tak, že katastrální úřad tímto rozhodnutím vyslovil nesouhlas s provedením žalobcem navrhované opravy chyby v katastrálním operátu a uvedenému návrhu žalobce nevyhověl. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem.

2. Žalobce nejprve uvedl argumentaci žalovaného, podle níž zástavní věřitel podal žalobu na určení zániku předmětného zástavního práva a že o této žalobě rozhodly pravomocně soudy a že na základě jejich rozsudku bylo předmětné zástavní právo vymazáno. Žalobce zamítl, že *„tato tvrzení neodpovídají skutečnosti“*, když zástavní dlužník podal žalobu na určení zániku neexistujícího zástavního práva za pohledávkou 15 000 s příslušenstvím do 3 000 určenou neoprávněnou osobou, která se vydávala za někoho, kým není, zkráceně řečeno *„podvodníkem“*. Žalobce uvedl, že *„soudy tedy rozhodly v neexistující věci, respektive ve věci definované „podvodníkem.“* Podle názoru žalobce soudy rozhodly o zástavním právu zajišťujícího pohledávku v aktuální výši 3 600 stanovené *„podvodníkem“*, nikoliv o zástavním právu za pohledávku ve výši 5 231 000 Kč, respektive 7 832 730,36 Kč stanovené skutečnými soudními znalci. Žalobce uvedl, že *„žalovaný nemůže klást k tíži žalobce nezodpovědnost soudců, kteří v rozsudcích akceptovali ocenění věci podvodníkem, respektive nepřesvědčili se, že znalec Ing. K. je k takovému ocenění oprávněnou osobu“*. Žalobce dále uvedl, že předmětné zástavní právo dle dlužního úpisu č. d. Z k pozemkové parcele p. č. X v k. ú. X je dosud zavkládováno v knihovně vložce č. M pro katastrální obec Pardubice, na ručně vedeném LV č. N pro obec Pardubice, přičemž dosud návrh na vklad výmazu tohoto zástavního práva nikdo nepodal a o vkladu výmazu tohoto zástavního práva nikdo dosud pravomocně nerozhodl, přičemž *„nikdo ani nepodal žádost o vklad výmazu ani žalobu na určení zániku předmětného zástavního práva apod.“*. K výmazu zástavního práva neexistoval jakýkoliv podklad, žalovaný se mýlí, když v žalovaném rozhodnutí deklaruje, že k výmazu zástavního práva dle výše uvedeného dlužního úpisu nebylo v roce 2013 třeba pravomocného rozhodnutí o povolení vkladu výmazu. Žalobce odkázal na ustanovení § 5 odst. 3 písm. a) zákona č. 344/1992 Sb., podle něhož katastrální úřad provede vklad údajů o právních vztazích do katastru na základě pravomocného rozhodnutí o povolení vkladu. Pokud žalovaný odůvodňuje své rozhodnutí takové diskontinuitou evidence nemovitostí mezi lety 1949 a evidencí po roce 1964, tak diskontinuitu vnesl do KN až nynější *„ve skrze probíhající režim“*. V závěru žaloby poté žalobce uvedl, že se jednalo o podvodný výmaz zástavního práva za pomoci ustavení *„bílého koně“*, společnosti PAITON a. s., která koupila pozemek zatížený zástavním právem, zástavní právo bylo oceněno *„podvodníkem“*, žaloba na určení zániku zástavního práva ve výši podle *„podvodníka“* pak vedla k oloupení *„dědiců o dědictví“* a jednalo se o podvodný výmaz zástavního práva. Závěrem žalobce uvedl, *„žalovaný si je nepochybně vědom, že není možno vymazat zástavní právo za pohledávku v aktuální výši 5 234 000,- Kč resp. 7 832 730,36 Kč na základní soudních rozsudků, které rozhodly o zániku zástavního práva za pohledávkou 3 600 Kč. Přesto svezepě hájí tento podvod. To je hanebné zvláště při vědomí, že autoři rozhodnutí jsou placeni z daní žalobce“*. Žalobce navrhl, aby soud rozhodl tak, že oprava chyby bude povolena a tím bude nahrazeno rozhodnutí žalovaného.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.

4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
5. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podle rozsudku NSS ze dne 22. 10. 2014, č.j. 6 Ads 237/2014-9 (srov. též rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13) *„povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Námitku lze vypořádat i tak, že soud v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní a tím – minimálně implicitně – námitku vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění rozhodnutí soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto požadavek by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, dostupný na www.nssoud.cz). Akceptována je odpověď implicitní i Ústavním soudem (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). Obdobně se k této otázce staví i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudky ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013-30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013-50, bod 17). Skutečnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práva na spravedlivý proces. Toto právo nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).“*
6. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13). Soud není povinen výslovně reagovat na každé tvrzení obsažené v žalobě (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19 a ze dne 6. 6. 2019, č. j. 7 As 185/2018-37, bod 9).
7. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypovídá (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

8. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: *„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítka, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“* Anebo jak uvedl NSS v rozsudku

ze dne 6. 4. 2016, č.j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19: „Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlost žaloby zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud...“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [nález Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, myslí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

9. Navíc v této souvislosti je třeba uvést, že je nadbytečné zabývat námitkami účastníků, které nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí soudu (srov. - mutatis mutandis - nález Ústavního soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, bod 24).
10. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
11. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
12. Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10.11.2020, sp.zn. III.ÚS 1889/20, „úkolem obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“
13. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba

těž přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci, něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

14. Ze správního spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti.

15. Žalobce podáním doručeným Katastrálnímu úřadu dne 22. 12. 2023 se domáhal „*obnovení zápisu zástavního práva za pohledávkou v sumě 15 000 Kčs, 4,5% úroky a 5% úroky z prodlení a vedlejšími závazky do výše 3 000 Kč k pozemkové parcele p. č. X v k. ú. X, resp. k parcelám z původní pozemkové parcely p. č. X vzniknuvších v evidenci KN*“. V tomto podání namítal, že zápis předmětného zástavního práva byl vymazán z katastru bez pravomocného rozhodnutí o povolení vkladu, bez jakéhokoliv vkladového řízení, bez vědomí zástavních věřitelů, resp. dědiců. Katastrální úřad, jako správní orgán I. stupně posoudil toto podání jako návrh na opravu chyby v katastrálním operátu dle § 36 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí, v platné znění (dále jen „katastrální zákon“), přičemž tuto navrhovanou opravu neprovedl, což oznámil žalobci dopisem ze dne 12. 1. 2024, přičemž žalobce vyslovil nesouhlas s tímto oznámením o neprovedení opravy chyby v katastru nemovitostí a poté bylo zahájeno správní řízení o opravě chyby v katastru nemovitostí a katastrální úřad jako správní orgán I. stupně vydal dne 26. 3. 2024, pod č. j. OR-17/2024-606-11 rozhodnutí, kterým nesouhlasil s navrhovanou opravou chyby, přičemž tomuto návrhu nevyhověl. Katastrální úřad v tomto rozhodnutí vycházel z platné právní úpravy týkající se rozhodnutí o opravě chyby v katastrálním operátu (§ 36 katastrálního zákona), přičemž vycházel ze závěrů, které mají oporu i v konstantní soudní judikatuře, tedy že oprava chyby v katastrálním operátu slouží k odstranění rozporu mezi údaji katastru a obsahu listin, které byly podklady pro její zápis a které jsou založeny ve sbírce listin katastrálního úřadu a že

rozhodnutí o opravě chyby v katastrálním operátu nezasahují konečným způsobem do sféry hmotných práv a povinností účastníků řízení a že toto řízení neslouží k řešení sporu týkající se existence a obsahu právních vztahů k nemovitostem, přičemž při opravě chybného údaje katastrální úřad nemůže nalézat právo a posuzovat, za jakých podmínek práva vznikají, zanikají, mění se jejich obsah, přecházejí na jiné osoby a podobně, což přísluší pouze soudům v občanskoprávním řízení a že v řízení o opravě chyby v katastrálním operátu lze napravit chyby v údajích katastru, které vznikly jen některým ze zákona taxativně vymezených způsobů. Katastrální úřad posuzoval návrh žalobce, který se domáhal obnovení zápisu výše zmíněného zástavního práva, které bylo zřízeno podle dlužního úpisu ze dne 12. 03. 1949 k pozemkové parcele č. V, zapsané tehdy ve vložce číslo 35 v pozemkové knize katastrálního území Pardubice a nedospěl k závěru, že by toto zástavní právo bylo vymazáno v důsledku zřejmého omylu při vedení a obnově katastru, ve smyslu ustanovení § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, jelikož toto právo bylo vymazáno na základě rozhodnutí Okresního soudu v Pardubicích ze dne 11. 10. 2012, č. j. 23C 24/2012-103, kterým bylo určeno, že zástavní právo zajišťující výše zmíněnou pohledávku zaniklo, přičemž tento rozsudek nabyl právní moci dne 24. 06. 2013. Žalobce podal odvolání proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ve kterém v podstatě uváděl obdobnou argumentaci jako v žalobě, tedy tvrdil, že nikdo nepodal návrh na vklad výmazu předmětného zástavního práva a že o vkladu výmazu předmětného zástavního práva dosud pravomocně nikdo nerozhodl. K tomu žalovaný uvedl, že v době výmazu zástavního práva podle tehdy platné právní úpravy (zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných práv k nemovitostem (dále jen „zákon o zápisech“ nebo „zákon č. 265/1992 Sb.“) nebylo nutné, aby věcná práva včetně zástavních práv byla vymazána z evidence katastru nemovitostí vkladem, přičemž žalovaný vycházel i z konstantní soudní judikatury, ze které vyplývá, že v té době k výmazu zástavního práva postačoval jako podklad pravomocný rozsudek civilního soudu (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 21 Cdo 648/2007). K námitce žalobce, že toto zástavní právo je stále evidováno v pozemkové knize, žalovaný uvedl, že pozemková kniha je již historickou evidencí nemovitostí, která přestala být udržována a že údaje evidované na ručních listech vlastnictví byly převedeny do digitální podoby a na stávajícím listu vlastnictví č. W pro katastrální území Studánka není předmětné zástavní právo evidováno, když bylo vymazáno na základě výše uvedeného rozsudku civilního soudu. Žalobce rovněž v odvolání poukazoval na nedostatky týkající se posudku znalce Ing. L. Ch., který vypracoval znalecký posudek použitý jako důkaz u zmíněného civilního soudu, k tomu uvedl, že katastrální úřad a ani žalovaný se nemohou vyjadřovat a posuzovat věcnou správnost rozhodnutí soudu.

16. Mezi účastníky rovněž není sporné, ostatně to vyplývá i ze správního spisu, že v předmětném řízení o opravě chyby v katastrálním operátu v dané věci byl požadavek žalobce na obnovení zápisu výše zmíněného zástavního práva k pozemkové parcele p. č. X X, přičemž tento pozemek byl původně veden v tzv. zjednodušené evidenci a následně byl tento pozemek doplněn do katastrální mapy, a to jako pozemek - pozemková parcela č. X v katastrálním území X, přičemž uvedené zástavní právo bylo zřízeno podle dlužního úpisu ze dne 12. 03. 1949 k pozemkové parcele č. A zapsané tehdy ve vložce č. B v pozemkové knize katastrálního území Pardubice, přičemž toto zástavní právo bylo zřízeno podle dlužního úpisu ze dne 12. 3. 1949 a bylo evidováno v pozemkové knize, knihovní vložce č. B za pohledávkou J. a M. K. v částce 15 000 Kčs s 4,5% úroky, 5% úroky z prodlení a jistotou za vedlejší závazky do výše 3 000 Kč, na základě nové právní úpravy týkající se evidence nemovitostí (od 1. 1. 1993 jím byl katastr nemovitostí) bylo toto zástavní právo při zakládání

evidence nemovitostí evidováno v katastru nemovitostí pod položkou výkazu změn č. 3052/1980, zápis byl proveden na list vlastnictví č. N, na kterém byla evidována pozemková parcela č. V pozemkového katastru a z této pozemkové parcely č. V pozemkového katastru vznikla při obnově katastrálního operátu přepracováním pozemková parcela katastru nemovitostí č. X, což je evidováno v katastru nemovitostí pod položkou výkazu změn č. 1394/1999. Poté na základě několika rozhodnutí Okresního soudu v Pardubicích (ze dne 04. 11. 2009 a ze dne 8. 3. 2011) vydaných v dědickém řízení a konkrétně uvedených v rozhodnutích správního orgánu I. stupně, bylo v katastru nemovitostí evidováno zástavní právo k uvedené pohledávce ve prospěch A. Š., a to v podílu 7/10 a ve prospěch P. K. k podílu 3/10. Zároveň není mezi účastníky sporné a vyplývá to i z obsahu správního spisu, že dne 23. 7. 2013 byl katastrálnímu úřadu doručen rozsudek Okresního soudu v Pardubicích ze dne 11. 10. 2012, č. j. 23 C 24/2012-103, který nabyt právní moci dne 24. 06. 2013, přičemž v této věci řešil soud žalobu na určení týkající se zánik uvedeného zástavního práva, kterou podal žalobce, a to spol. PAITON, a. s. proti žalobci P. K. a žalobci jako právnímu nástupci po A. Š., který zdědil výše zmíněný podíl 7/10 zmíněné pohledávky, přičemž v tomto rozsudku soud určil, že zástavní právo zajišťující uvedenou pohledávku zaniklo a tento rozsudek byl potvrzen rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 25. 04. 2013, č. j. 23 Cdo 35/2013. A právě na základě těchto rozsudků provedl katastrální úřad výmaz uvedeného zástavního práva, když postupoval podle § 7 zákona č. 265/1992 Sb., který v té době platil, a podle něhož zástavní práva, která vznikla, změnila se nebo zanikla rozhodnutím státního orgánu, se zapisovala záznamem, nikoliv vkladem, jak je tomu již podle nové právní úpravy účinné ke dni 01. 01. 2014, tj. dle zákona č. 256/2013 Sb., katastrální zákon.

17. Stěžejní otázkou v dané věci je, zda správní orgány postupovaly v dané věci týkající zmíněného požadavku žalobce na obnovení zápisu změny zástavního práva v souladu s platnou právní úpravou a judikaturou v době, kdy došlo k výmazu tohoto zástavního práva z evidence katastru nemovitostí. **V dané věci nebyl dán důvod k opravě chyb v katastrálním operátu z uvedeného důvodu žalobcem uplatněného požadavku.**
18. Právní úprava týkající se opravy chyb v katastrálním operátu je nyní upravena v § 36 katastrálního zákona, když v předchozí úpravě (zákon č. 344/1992 Sb.), byla tato právní úprava obsažena v § 8 tohoto předchozího katastrálního zákona. Ta však není rozdílná od současné právní úpravy obsažené v ust. § 36 katastrálního zákona, a proto lze i judikaturu vztahující se k § 8 zákona č. 344/1992 Sb. použít z důvodu podobnosti i na „nástupce“ uvedeného zákona, tedy i na § 36 katastrálního zákona (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 04. 2016, č. j. 9 As 242/2015-58 a rozsudek NSS ze dne 19. 04. 2018, č. j. 7 As 58/2018-21). Pokud tedy krajský soud bude citovat z judikatury vztahující se k předchozí platné právní úpravě, tak tu lze použít i na daný případ podle nové právní úpravy (tj. k výkladu § 36 katastrálního zákona).
19. Podle ust. § 36 katastrálního zákona:

„1. Na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly

a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru,

b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím právním předpisem.

2. Opravu na základě návrhu podle odstavce 1 provede katastrální úřad do 30 dnů, ve zvlášť odůvodněných případech do 60 dnů, ode dne doručení návrhu.

3. Oznámení o provedené opravě nebo o tom, že opravu na návrh neprovedl, protože se nejedná o chybu, doručí katastrální úřad vlastníkovi a jinému oprávněnému. Současně je poučí o možnosti postupu podle odstavce 4.

4. Sdělí-li do 30 dnů od doručení oznámení vlastník nebo jiný oprávněný katastrálnímu úřadu, že s provedenou opravou nebo s tím, že se nejedná o chybu, nesouhlasí, vydá katastrální úřad rozhodnutí ve věci.“

20. Předně je třeba zdůraznit, že institut opravy chyb v katastrálním operátu slouží pouze k uvedení údajů katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin, a proto není prostředkem pro rozhodování o správnosti zápisu práva k nemovitostem, opravou chyb katastrálního operátu se tak nemění právní vztahy k nemovitostem. V řízení o opravě chyb v katastrálním operátu nelze přezkoumávat vzhledem ke smyslu a účelu tohoto institutu zákonnost podkladů, na jejichž základě byl zápis učiněn.

21. Podle usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 29. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 45/03 nemůže rozhodnutím o opravě chyb dojít k zásahu do vlastnického práva, neboť oprava nevede ke vzniku, změně nebo zániku práva, které je vyznačováno v katastru. Stav katastru „je obrazem práv a závazků, vážících se ke konkrétní nemovitosti, vyplývajících z listin, které splňují zákonem předepsané náležitosti pro provedení zápisu.“ (srov. zmíněné usnesení ÚS ze dne 29. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 45/03).

22. Z tohoto závěru lze dospět k tomu, že též údaje vztahující se k evidenci a výmazu zástavního práva v katastru nemovitosti musí být odrazem jen těch údajů, které byly obsaženy v podkladech pro jeho evidenci a pro jeho výmaz z katastru nemovitostí. Je totiž třeba odlišovat činnost správních orgánů a soudů rozhodujících ve správním soudnictví a činnost soudů rozhodujících v občanském soudním řízení, přičemž správním orgánům a soudu ve správním soudnictví přísluší se zabývat pouze evidencí práv k nemovitostem v katastru nemovitostí na základě předložených listin a jen soudům v civilním řízení přísluší v případě nejasností rozhodování o tom, komu ve skutečnosti právo náleží, tj. jen civilní soud může rozhodovat o vzniku, změně či zániku práv k nemovitostem, tj. i zástavního práva (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2011, č. j. 4 As 34/2010-41, dále např. rozsudek NSS ze dne 19. 0. 2018, č. j. 7 As 58/2018-21, které se sice vztahují k nejasnostem týkajících se průběhu změny vlastnické hranice, ale analogicky je lze aplikovat i v případě změn v katastru nemovitostí týkajících se zástavního práva). Zároveň je třeba v neposlední řadě uvést, co lze považovat za „zřejmý omyl“ ve smyslu ustanovení § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona, protože v daném případě musí správní orgány i soudy respektovat skutečnost, že v daném případě, že žalobce se domáhal opravy chyby v katastru nemovitostí v řízení o opravě chyby, jehož se právě týká § 36 katastrálního zákona. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007-103 uvedl, že zřejmý omyl je „charakteristický vždy tím, že je v něm obsažen lidský činitel. Jako omyl tedy nelze posuzovat objektivní skutečnosti způsobující nesoulad katastru se skutečným stavem“, za zřejmý omyl nelze dokonce považovat automaticky bez dalšího případ, kdy nedošlo k převzetí evidovaného údaje v pozemkové

knize do evidence nemovitostí, když „aby mohl být učiněn závěr, že nepřevzetí údaje bylo zřejmým omylem, nestačí prokázat, že k nepřevzetí údaje došlo skutečně v rozporu s právem. Nutné zjištění, že se muselo jednat o zcela zjevný omyl pracovníka geodézie, nikoliv výsledku jeho uvážení, například pro to, že jiná alternativa, než převzetí údaje do převzetí evidence nemovitostí nepřicházela v úvahu“ (srov. rozsudky NSS ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 46/2008-134, dále např. ze dne 13. 3. 2013, č. j. 7 As 1087/2012-31).

23. V dané věci se žalobce sice nedomáhá obnovy zápisu uvedeného vlastnického práva z důvodu, že by k jeho výmazu došlo v souvislosti s pochybením katastrálního úřadu při změně evidence v důsledku převzetí údaje o existenci údajného zástavního práva evidovaného v pozemkové knize do evidence nemovitostí, kdy v roce 1980 v rámci zakládání evidence nemovitostí na základě ustanovení § 4 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 23/1964 Sb., bylo toto předmětné zástavní právo evidované dosud v pozemkové knize převedeno do evidence nemovitostí a poté v roce 1999 při obnově katastrálního operátu ze zjednodušené evidence byl údaj o existenci tohoto zástavního práva doplněn do digitální katastrální mapy, přičemž **žalobce uvádí v podstatě dva důvody týkající se jeho nesouhlasu s neevidováním tohoto zástavního práva v současné době.** Jednak tvrdí, že k výmazu tohoto zástavního práva neexistuje zákonný podklad, tj. pravomocné rozhodnutí o povolení vkladu výmazu, a dále zpochybňuje podklad, který podle katastrálního úřadu a žalovaného byl způsobilý k tomu, aby toto zástavní právo bylo z evidence nemovitostí vymazáno, tj. jeho námitka se týká rozhodnutí Okresního soudu v Pardubicích o určovací žalobě ze dne 11. 10. 2012, č. j. 23 C 24/2012-103, potvrzeného rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 25. 4. 2013, č. j. 23 Co 35/2013. Zároveň poukazuje na to, že toto zástavní právo je dosud vedeno v pozemkové knize.
24. Krajský soud dospěl k závěru, že tyto **námítky v podstatě uplatnil žalobce již v průběhu správního řízení,** zejména v odvolání a oba správní orgány zaujaly k těmto závěrům žalobce správný názor, když vycházely z platné právní úpravy a konstantní soudní judikatury.
25. Jako ostatně uvedl správně již správní orgán I. stupně v době výmazu uvedeného zástavního práva z evidence nemovitostí platila tehdy právní úprava, která v § 7 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb. stanovila, že práva uvedená v § 1 odst. 1 zákona o zápisech (tj. i zástavní práva), která vznikla, změnila se nebo zanikla ze zákona, rozhodnutím státního orgánu, příkladem licitátora, ve veřejné dražbě, vydržením, přírůstkem a zpracováním, se zapisovala záznamem údajů na základě listin vyhotovenými státními orgány a jiných listin, které podle zvláštních předpisů potvrzují nebo osvědčují právní vztahy do katastru nemovitostí. Tedy **v té době neplatila právní úprava, podle které se tato práva zapisují a vymazávají vkladem,** když teprve zákon č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí, tedy katastrální zákon, nabyl účinnosti až 01. 01. 2014 tedy v době výmazu zástavního práva, tj. v roce 2013 ještě neplatil. **Tento závěr správního orgánu žalobce nepopřel ani v žalobě a neuvedl k tomu žádný relevantní argument,** ze kterého by vyplývalo, že by v případě aplikace právní úpravy týkající se postupu katastrálního úřadu při výmazu tohoto zástavního práva správní orgány pochybily. Pokud žalobce v bodu 6 žaloby tvrdí, že se žalovaný mylí (jak sám uvádí „nepochybně mylí“), v případě aplikace právní úpravy týkající se výmazu zástavního práva, když žalobce poukazuje na ustanovení § 5 odst. 3 písm. a) zákona č. 344/1992 Sb., katastrální zákon platný v době výmazu zástavního práva, tak je třeba konstatovat, že se nepochybně mylí žalobce, nikoliv žalovaný.
26. Podle § 5 odst. 3 zákona č. 344/1992 Sb. katastrální úřad provede

- a) vklad údajů o právních vztazích do katastru na základě pravomocného rozhodnutí o povolení vkladu ke dni, kdy mu byl tento návrh doručen
- b) záznam údajů o právních vztazích do katastru do 30ti dnů po doručení rozhodnutí státního orgánu nebo jiné listiny potvrzující nebo osvědčující právní vztahy
- c) poznámku v katastru do 30ti dnů po doručení listiny způsobilé k vyznačené poznámce v katastru; tuto poznámku katastrální úřad zruší do 30ti dnů po doručení listiny na základě které důvody pro její vyznačení pominuly.

27. Podle § 1 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisu vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, který platil v době výmazu daného zástavního práva k nemovitostem evidovaným v katastru nemovitostí České republiky, se zapisuje vlastnické právo, zástavní právo, právo odpovídající věcnému břemeni a předkupní právo s účinky věcného práva, přičemž podle odstavce 3 téhož ustanovení se zápisem rozumí vklad (§ 2), záznam (§ 7), poznámka (§ 9), nebo jejich výmaz. Žalobce se v dané věci domáhá aplikace ustanovení § 5 odst. 3 písm. a) zmíněného katastrálního zákona, který lze podle jeho názoru analogicky aplikovat i v případě výmazu zástavního práva na základě zmíněného rozsudku Okresního soudu v Pardubicích. V tom se žalobce nepochybně mylí, neboť **tento výmaz nebyl proveden na základě tohoto ustanovení katastrálního zákona, ale byl proveden záznamem** dle § 5 odst. 3 písm. b) katastrálního zákona, přičemž podle ust. § 7 zákona č. 265/1992 Sb., platného v době výmazu zástavního práva, práva uvedená v § 1 odst. 1, která vznikla, změnila se nebo zanikla ze zákona rozhodnutím státního orgánu, přiklepením licitátora na veřejné dražbě, vydržením, přírůstkem a zpracováním se zapisují záznamem údajů na základě listin vyhotovených státními orgány a jiných listin, které podle zvláštních předpisů potvrzují nebo osvědčují právní vztahy, do katastru. Žalobce přehlédl, že zmíněné zástavní právo jako právo uvedené v § 1 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., bylo vymazáno nikoliv postupem podle § 5 odst. 3 písmeno a) zákona č. 344/1992 Sb., když k postupu katastrálního úřadu při výmazu zástavního práva nebylo třeba použít analogii, jak se domnívá chybně žalobce, ale přímo platné právní úpravy, která tento postup v případě rozhodnutí soudu o neexistenci tohoto zástavního práva na základě určovací žaloby stanovila a to v § 5 odst. 3 písm. b) zákona č. 344/1992 Sb., když uvedený postup při výmazu zástavního práva byl upraven platnou právní úpravou a nebylo třeba aplikovat analogicky § 5 odst. 3 písm. a) zákona č. 344/1992 Sb., jak se nepochybně mylně domnívá žalobce. Analogii lze použít při aplikaci práva jen když právní úprava neobsahuje a neřeší postup správních orgánů při aplikaci platné právní úpravy v případě rozhodování správních orgánů ve správním řízení. Výše uvedený závěr, který potvrzuje správnost argumentace žalovaného, navíc obsahuje i konstantní soudní judikatura, a to konkrétně rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 25. 4. 2008, č. j. 21 Cdo 648/2007, v němž je výslovně uvedeno, že: „žalobu o určení existenci či neexistence zástavního práva k nemovitostem (lépe vyjádření o určení, že nemovitosti jsou nebo nejsou zatíženy zástavním právem) je žalobou o určení, zda tu právní stav či právo je či není (§ 8 písm. c o.s.ř.); na takové určení je podle ustálené judikatury soudu naléhavý právní zájem, bude-li na jeho základě dosaženo uvedení stavu zápisu v Katastru nemovitostí ČR do souladu se skutečným právním stavem a nebo jiným způsobem odstraněno obrožení žalobcova práva nebo nejistota v jeho právním postavení (srov. rozsudek Nejvyššího soud ČR ze dne 24. 2. 1971, sp. zn. 2 CZ 8/71, který byl uveřejněn pod číslem 17 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, roč. 1972). Rozhodnutí soudu o určení, že nemovitosti jsou nebo nejsou zatíženy zástavním právem, se zapisuje do Katastru nemovitostí ČR záznamem (srov. § 7 zákona č. 265/1992 Sb., o

zápisech vlastnických a jiných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů).“ (srov. rozsudek Nejvyššího soud ČR ze dne 24. 1. 2008, č. j. 21 Cdo 648/2007, na kterém správně poukázal žalovaný). Žalobce se tedy nepochybně mylí v tom, že by v dané věci musel žalovaný analogicky aplikovat ustanovení § 5 odst. 3 písm. a) zákona č. 344/1992 Sb., když zcela přehlédl, že **v daném případě v době výmazu zástavního práva neplatilo jen toto ustanovení, ale bylo možné vymazat zástavní právo záznamem na základě zmíněného rozsudku civilního soudu.** Ostatně žalobce citovaný rozsudek výše zmíněný v žalobě nezpochybnil, když nepřímou lze z nepochybně mylného názoru žalobce vyvodit závěr, že se zřejmě domnívá, že tento rozsudek Nejvyššího soudu České republiky obsahuje nesprávný závěr a že správný závěr je pouze názor žalobce o možnosti analogické aplikace ustanovení § 5 odst. 3 písm. a) zákona č. 344/1992 Sb. Tento názor žalobce však krajský soud rezolutně nesdílí, když je ve zcela zjevném rozporu s platnou právní úpravou, ale i s konstantní soudní judikaturou.

28. **K výmazu uvedeného zástavního práva tedy došlo zákonným způsobem,** přičemž zákonnost žalovaného rozhodnutí nemohou zpochybnit ani další námitky žalobce, uvedené v žalobě. Pokud žalobce tvrdí, že *„soudy tedy rozhodly v neexistující věci, tedy ve věci definované podvodníkem“* a zpochybňuje důkazy provedené v soudním řízení vedeném u Okresního soudu v Pardubicích, ukončeného vydáním pravomocného rozsudku výše uvedeného, který byl podkladem pro výmaz zástavního práva záznamem, jak již soud výše uvedl, například když žalobce zpochybňuje důkaz provedený v tomto soudním řízení znaleckým posudkem, zpochybňuje žalobu jako žalobu na určení zániku zástavního práva *„určenou podvodníkem“*, tak tyto námitky zpochybňují zákonnost výše uvedeného rozsudku civilního soudu, navíc potvrzeného výše zmíněným rozsudkem krajského soudu, který nabyl právní moci. **Krajský soud a potažmo ani správní orgány ve věci týkající se opravy chyby v katastrálním operátu nejsou oprávněny přezkoumávat pravomocná rozhodnutí civilních soudů, které se staly podkladem pro výmaz věcných práv v evidenci nemovitostí.** Katastrální úřad, žalovaný ani zdejší soud nemohou pokračovat v již pravomocně ukončeném civilním řízení a nahrazovat činnost civilních soudů a přezkoumávat jejich rozhodnutí. Navíc, když jak již bylo výše uvedeno, oprava chyby v katastrálním operátu slouží k odstranění rozporu mezi údaji katastru a obsahem listin, které byly podkladem pro jejich zápis a které jsou založeny ve sbírce listin katastrálního úřadu, přičemž rozhodnutí katastrálního úřadu o opravě chyby v katastrálním operátu nemůže zasáhnout konečným způsobem do sféry hmotných práv a povinností účastníků řízení, rozhodnutím katastrálního úřadu o opravě chyby nedochází ani ke konstituci právních vztahů k nemovitostem, ani existence či zánik právních vztahů není takovým typem rozhodnutí deklarována. Toto rozhodnutí má pouze evidenční účinky a nemůže nahradit podklad, který byl dle platné právní úpravy relevantním podkladem pro výmaz zástavního práva. Žalovaný pak správně poukázal na skutečnost, že při opravě chybného údaje katastru katastrální úřad nemůže nalézat právo, posuzovat za jakých podmínek práva vznikají, zanikají, mění se jejich obsah, přecházejí na jiné osoby a podobně, což přísluší pouze soudům v občanskoprávním řízení a že institut opravy chyby v katastrálním operátu nelze považovat za jakýsi opravný prostředek proti již provedeným zápisům v katastru nemovitostí.
29. Definice slovního spojení *„zřejmý omyl“* dosud v judikatuře ani v obdobné literatuře nebyla provedena, přičemž neurčitý pojem *„zřejmý omyl“* je proto potřeba vykládat vždy v souvislosti s konkrétním případem, podle konstantní judikatury lze sem zařadit jak omyl

týkající se skutkových okolností (*error facti*, zejména případy chyb psaní a počítání jako zápis jiných údajů, zápis údajů neobsažených v podkladové listině, či například i opomenutí zapsat údaje v podkladové listině obsažené), tak i omyl právní (*error iuris* – například zápis právního stavu, který právní řád nezná, či zápis skutečnosti na základě listiny, jenž nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem). Tento omyl bude přitom pravidelně způsoben činností pracovníka katastru, protože omyl je charakteristický vždy tím, že je v něm obsažen lidský činitel. **Jako omyl proto nelze posuzovat objektivní skutečnost způsobující nesoulad katastru se skutečným stavem** (k tomu viz blíže např. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 Ads 40/2007-103). Samozřejmě může vzniknout důvod pro oprav chyb i v případě uvedení nabývacích titulů jiných podkladů, zápisu či výmazu věcných práv zapisovaných do katastru nemovitostí, v takovém případě by se však muselo jednat o zřejmý omyl, který by spočíval buď v rozporu údajů zapsaných do katastru nemovitostí s údaji obsaženými v podkladech, jenž sloužily pro zápis práva zapisovaného do katastru nemovitostí, anebo by v těchto podkladech nebyly obsaženy údaje, které katastrální úřad do katastru nemovitostí zapsal. Zřejmým omylem tak může být například chybný přepis údajů z listin do písemného operátu katastru nemovitostí, chybný zákres do katastrální mapy učiněný v rozporu se zeměměřickými podklady, zápis na základě listiny, která zcela zřejmě nic neprokazuje a na jejichž základě zápis nikdy neměl být učiněn. Za zřejmý omyl naopak nelze považovat například zápis podle pravomocného, byť dokonce zřejmě nesprávného rozhodnutí o povolení vkladu, rozhodnutí soudu, či jiného správního orgánu. Protože jestli považoval katastrální úřad a potažmo žalovaný jako listinu tvořící podklad pro evidenci výše zmíněného zástavního práva již výše uvedený rozsudek civilního soudu a potvrzující rozsudek krajského soudu, tak mohl v rámci výše zmíněného smyslu a účelu institutu opravy chyb v katastrálním operátu pouze zkoumat v řízení o opravě chyb soulad údajů zapsaných do katastrálního operátu s údaji uvedenými ve zmíněném rozsudku, případně se mohl zabývat i tím, zda správně katastrální úřad zapsal údaje identifikující výše zmíněná soudní rozhodnutí do katastru nemovitostí. **Takový postup však žalobce po katastrálním úřadu a po žalovaném nepožadoval**, když námitky žalobce již překročily výše zmíněný účel a smysl právní úpravy institutu opravy chyb v katastru nemovitostí. Navíc krajský soud nemá pochyb o tom, že zmíněná rozhodnutí týkající se určení neexistence zástavního práva je právně relevantním podkladem pro výmaz výše zmíněného zástavního práva, jak již soud výše uvedl. Na výše zmíněných závěrech nemůže změnit nic ani námitka žalobce, že předmětné zástavní právo je dosud zapsáno v předmětné pozemkové knize ve vložce číslo M pro katastrální obec Pardubice a na ručním v listu vlastnictví č. N pro obec Pardubice a na listu vlastnictví č. W pro katastrální území Studénka, když, jak správně žalovaný uvedl, pozemková kniha je již jen historickou evidencí nemovitostí, která přestala být udržována a ruční listy vlastnictví založené za evidenci nemovitostí a následně převzaté do katastru nemovitostí od 1. 1. 1993 přestaly být udržovány a údaje evidované na těchto ručních listech byly převedeny do digitální podoby, čili tato historická evidence již nemůže zpochybnit výmaz zástavního práva, neboť v takovém případě by došlo ke zpochybnění existence právního podkladu pro výmaz zástavního práva, tj. existenci výše zmíněných rozsudků civilních soudů, a navíc výmaz byl proveden v souladu s právní úpravou, jak soud již výše uvedl. Pokud žalobce tvrdí, že došlo k určení zániku zástavního práva na základě výše uvedených rozsudků citovaných soudů (tj. rozsudek Okresního soudu v Pardubicích výše zmíněný a potvrzující rozsudek Krajského soudu jako soudu odvolacího) a žalobce tyto rozsudky zpochybňuje a uvádí, že správní orgány hájí podle jeho názoru podvod, což je

podle jeho názoru „*hanebné*“, tak je třeba opětovně připomenout, že **správní orgány a potažmo i soudy ve správním soudnictví nejsou oprávněny přezkoumávat rozsudky civilních soudů, které nabyly právní moci, k tomu slouží jiné postupy, například žalobce si mohl podat ústavní stížnost.** V nadsázce řečeno, „*hanebné*“ by bylo, kdyby každý, kdo neuspěje v civilním soudním řízení, měl možnost pravomocný rozsudek civilního soudu napadnout ve správním řízení a správní orgány by byly oprávněny zpochybňovat zákonnost těchto rozsudků a neřídit se těmito rozsudky při své rozhodovací činnosti ve správním řízení. Takový postup by byl v rozporu s článkem 2 odst. 3 Ústavy České republiky, podle něhož státní moc slouží všem občanům a zejména jen v případech v mezích a způsoby, které stanoví zákon a v rozporu s článkem 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem a to způsobem, který zákon stanoví, tedy takový postup by byl v rozporu se zásadou enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, zakotvenou v článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

30. Z důvodu toho, že žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 2 s.ř.s., když neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 16. října 2024

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu